

Jak šlo vejce na vandr

Lidové pohádky

Společnými silami dokážeme mnohem víc.
Tradiční lidová pohádka nám poví příběh o tom, jak se vejce vydalo na dobrodružnou výpravu. Na cestě si k sobě přibralo zvířecí kamarády, kteří společnými silami porazili obávané bandity.

🕒 7 min

😊 5+

Bylo jednou **jedno vejce**. Doma se velmi nudilo, a tak si jednoho dne řeklo, že bude lepší, když se vydá poznávat svět. Vydalo se tedy na vandr.

Jak si tak vykračuje, vidí ohradu a za ní koně. **Kůň zařehotal.**

„A kamže jdeš, vejce?“ ptá se kůň.

„Jdu na vandr,“ hrdě odpoví vejce.

„Víš co, vejce? Kolem této ohrady jsem už viděl všechno. Jdu s tebou,“ řekne kůň.

A tak dál putují dva. Jak tak jdou, cestou potkají na louce vola. Vůl funí a dupe nohama, až se **země otrásá**.

„A vy dva, kamže jdete?“ ptá se jich vůl.

„Jdeme na vandr,“ odpoví vejce za oba.

„Já jdu také s vámi, tady na této louce jsem už všechnu hlínu udupal,“ prohlásil vůl a **dál už jdou ve trojici**.

Když tito tři vandrovníci procházejí kolem staré chaloupky, uvidí kočku, která se vyhřívá na střeše a **lenivě mňouká**.

„Kam jste se vydali takto ve trojici?“ začne kočka vyzvídat.

„Jdeme na vandr,“ opět odpoví vejce.

„Já se tu na střeše hrozně nudím, půjdu s vámi,“ řekne kočka a už **vandrují čtyři**.

Vandrují dál, až je cesta zavedla k malému potoku. Jak kolem něho procházeli, uviděli raka. Popošli blíže a hned jak je rak uviděl, na výstrahu **zacvakal klepety**.

„A kam všichni kráčíte?“ zahudrá rak.

„Jdeme na vandr,“ odpoví vejce už počtvrté.

„Já jsem ještě nebyl jinde než v tomto malém potůčku, **jdu tedy s vámi**,“ řekne rak a už spolu kráčí pět vandrovníků.

Opodál se před zrcadlem předváděl krocan, když vtom spatří pětici, která si hrdě vykračuje.

Také on osloví pocestné a ptá se jich na cestu. Vejce opět s hrdostí zahlásí, že jdou vandrovat.

„Jdu s vámi,“ odpoví nadšeně krocan a už jich **putuje šest**.

Když jdou kolem farmy, spatří kohouta, jak tam hrabe v zemi.

„Hej, kohoute, co tam tak hrabeš?“ popíchne ho vejce.

Kohout zatřepe křídly **a zakokrhá**.

„Hledám v zemi červy. A vy kamže jdete?“ ptá se kohout šesti vandrovníků.

„Jdeme na vandr. Pojď s námi i ty,“ nabádali kohouta.

A dál už jich jde sedm. Jak tak šli, zašli až do hustého lesa. Všude tma, nikde ani ptáčka zpěváčka.

„Nuže, kohoute, vyleť nahoru na strom a podívej se kolem, jestli něco neuvidíš,“ říká vejce, „potřebujeme někde na noc složit hlavy.“

Kohout vyletí na strom a rozhlíží se.

„Vidím v dálce nějakou chatrč a v ní světlo. Poletím napřed, následujte mě,“ navrhl kohout.

„Pojďme tedy. Hladoví jsme, unavení jsme,“ přikývlo vejce a už kráčeli všichni **za kohoutem**.

Po chvíli skutečně přišli k jakési staré chatrči.

„Hej, koni, zabouchej pořádně na dveře, ať nám někdo otevře,“ zavelelo vejce.

Kůň neotálel a svými kopyty pořádně **zabouchal na dveře**.

Dveře se rozevřely a v nich stála stařena.

„A vy co tu chcete?“ ptá se jich nazlobeně.

„Dej nám pořádně najíst, už dlouho vandrujeme a jsme hladoví,“ odvětil vejce.

„**Nic tu pro vás nemám**. Jděte pryč, dřív než se moji synové vrátí domů. Když vás tu najdou, všechny vás pobijí,“ pohrozila jim stařena.

Vejce se pořádně rozzlobilo a nakázalo volovi: „Vezmi ji na rohy a odhoď tak daleko, že už sem cestu nenajde.“

Vůl nabral stařenu a **hodil ji tak daleko**, až zmizela v dálce. Vešli dovnitř, trošku se porozhlédli, ale za chvíli uslyšeli, jak k nim pochoduje šest stařeniných synů.

Nejdříve se polekali, ale vejce hned vymyslelo, co dělat: „Koni, ty jdi za dveře. Kočko, ty vylez na pec. Kohoute, vyskoč na polici. Raku, vlez si do konvice s vodou. Krocane, ty otevři truhlu a vyčkej tam.“

Když byli všichni na svých místech, vejce skočilo do popele.

Vtom se dokořán **rozletěly dveře**.

Jeden ze synů vstoupil dovnitř a zakřičel: „Mami, jsi doma?“

V domě však bylo ticho a tma, lucerna nesvítla. Asi spí, pomyslel si syn.

„Jdi ji vzbudit, máme hlad!“ praví druhý syn a vchází dovnitř, když tu najednou kůň kopne do dveří, co mu **síly stačily**.

Druhý syn vyletí ven a ztratí se ve tmě.

„Co se to tu, hrome, děje?!“ zaječel první a rozeběhl se do místnosti.

Vtom ho vůl nabral na rohy a začal bodat, až se nestačil divit. Rychle skočil k peci, že si opatří světlo z hořící větvičky, když ho najednou kočka začala škrábat a vejce prasklo **a rozprsklo se mu do očí**.

Kočka kvílela jako o duši, kohout kokrhal a krocan hudral, **jak to jen šlo**. Zmatený syn lapá po dechu a rychle si chce opláchnout tvář. Sáhne do konve s vodou a tu mu hned do prstů stříhne rak. Zaječí a vyběhne k ostatním bratrům, kteří zatím čekali před chatrčí.

Ti se nestačili divit, co se to tam děje.

První ze synů říká svým bratrům: „Za dveřmi stojí obr s velkým beranidlem. Uprostřed místnosti je další s vidlemi, u pece zase nějaký skřítek, který škrábe. Uhlí samo od sebe střílí a konvice stříhá.“

Všichni bratři se vylekali, vzali nohy na ramena a do domu se už **nikdy nevrátili**.

Vandrovníci potom v pokoji dům obývali, dokud všechny zásoby jídla nespotřebovali. A když jim žádné zásoby nezbyly, tak kdovíco bylo, ale možná, že se opět domů vrátili.

Zazvonil zvonec a pohádka je konec, milé děti.